

Владко хвърли на момчето подаръка си — една торбичка съ лакомства. То я улови и побѣгна, като че ли се боеше да не му я отнематъ.

Владко влѣзе въ стаята.

— Владенце, какво ти е? Защо си така бледенъ? Да не си простиналъ? Изпий една чаша топълъ чай!

— Не, мамичко, не искамъ... Не искамъ... мърморѣше Владко. По-добре го дай на момчето...

— На кое момче? Какво говоришъ ти?

— На това, гдето е на улицата. То е гладно... А пъкъ азъ съмъ ситъ... И Владко се залѣ въ горчиви сълзи.

Гоститѣ погледнаха на него съ недоумение. Само единъ отъ тѣхъ — младъ учителъ — съ умно, открито лице и добра усмивка, сложи ржката си върху Владковото рамо и каза:

— Не плачи, Владко, не плачи... По-добре е, кога порастешъ, да работишъ за щастието на всички.

Въ кжщи Владко не можа да заспи.

„Ехъ да мога да направя тѣй, че всичкитѣ деца да живѣятъ щастливо!“ — мислѣше си той.

Подиръ това му се стори, че учителътъ го улови за ржката и го повдигна високо, високо... На Владка се зави свѣтъ, а когато се съвзе, видѣ, че лети къмъ небесата.

Наоколо се издигаха вѣковни борове и елхи, а подъ тѣхъ се тѣлпѣха млади дръвчета, прилични на палави деца.

На една поляна дотърча весела дружина отъ деца. Едни се плъзгаха на ски, други на шейни съ впрегнати елени, а трети се спузнаха на малки бѣли аеропланчета.

— Тази, тази... ще украсимъ, — викаха тѣ, като се спираха предъ разклонената елха.

Децата извадиха отъ своитѣ раници позлатени автомобилчета, аеропланчета и въртележки, направени